

In dankbare herinnering aan

Gerardus Johannes Willibrordus Hummelink

echtgenoot van

Maria Berendina Josephina Beusink

Hij werd geboren op 7 november 1918 te Eibergen. Door het Sakrament van de Doop werd hij opgenomen in de gemeenschap van Christus. Onverwacht stierf hij te Haaksbergen op 12 januari 1989.

De lieve man, goede vader en fijne opa is niet meer temidden van ons. We geloven oprecht, dat de Heer van het leven hem nu voorgoed heeft opgenomen in zijn woning, waar ruimte is voor velen.

Als oudste uit een gezin van 9 kinderen leerde hij in zijn jeugd al vroeg te geven en te delen. Deze houding heeft zijn hele leven bepaald. Hij vroeg weinig voor zichzelf en wilde liever geven dan ontvangen. Solidariteit met de minder bedeeden stond bij hem hoog in het vaandel. „Wat gij de minsten der mijnen hebt gedaan, hebt ge voor Mij gedaan”. Woorden, die niet alleen door hem verstaan maar ook gedaan werden.

Zo was hij ook als man en vader in het gezin. Eerlijkheid en openhartigheid waren waarden, die voor hem heilig waren. Hij werkte hard en was plichtsgetrouw. Hij voelde zich verantwoordelijk voor het wel en wee in zijn gezin. Je kon altijd bij hem terecht: de goede band met elkaar stond bij hem voorop. Stilzitten kon hij niet: als hij even vrij was, kon je hem in de garage vinden, waar hij knutselde en van alles repareerde. Ook al

was hij een man van weinig woorden, je wist wat je aan hem had. Wat hij belangrijk vond in het leven wilde hij doorgeven. En dat was meer dan het materiele alleen. Het was vooral zijn geloof, zijn vertrouwen en zijn warme nabijheid.

Het moet moeilijk voor hem geweest zijn te ervaren, dat zijn lichaam steeds zwakker werd. Hij moest ophouden met zijn werk en ook de bezigheden thuis werden steeds minder. Maar hij klaagde nooit. Daarom was het ook wel eens moeilijk om te raden, wat er in zijn hart omging. Hij wilde niet, dat anderen zich zorgen om hem maakten: misschien deed hij dat zelf ook niet. Want hij was een man met een groot geloof in het leven. De dood kwam als een dief in de nacht: hij stierf onverwacht, maar niet onvoorbereid. Zijn manier van leven: zijn zorg voor anderen getuigden van zijn vertrouwen in het meest wezelijke: het leven zelf. Zijn verbondenheid met zijn kleinkinderen was daar een teken van. Wij zijn er dan ook van overtuigd, dat nu tot hem gezegd is: „Kom goede en trouwe dienaar en deel in mijn geluk.” In dat geloof hebben we op 17 januari afscheid van hem genomen en zijn lichaam te ruste gelegd op het r.k. kerkhof „t Waarveld” te Haaksbergen.

Dat hij mag leven in de vrede van de Heer.

Wij danken u voor alle steun en medeleven, dat wij van u mochten ontvangen, zowel tijdens de ziekte als bij het overlijden van mijn man en onze vader en opa.

Fam. Hummelink